jakož i podle § 43 záležitosti daňové a poplatkové), leč že by specielní normou bylo v tom kterém případě výslovně jinak ustanoveno.

Výzva daná Zemskou úřadovnou pro dělnické pojištění v Bratislavě po rozumu § 19 nařízení býv. uh. ministerstva ze dne 14. prosince 1917, č. 4790 M. E., aby byl předložen výkaz dělníků a jejich mezd za účelem vyměření příspěvků k úrazovému pojištění, je opatřením povahy toliko mezitímní, přípravné, neboť není touto výzvou věc dotyčným orgánem definitivně vyřízena, nýbrž jejím účelem jest opatřiti teprve orgánu tomu potřebný materiál, potřebný skutkový základ, na němž by mohl vybudovati rozhodnutí, jež při opatření tom měl na mysli, totiž o předpisu příspěvků k úrazovému pojištění.

Ale pak jest zde případ, kdy podle cit. § 4 zák. čl. XX z r. 1901 zvláštní právní prostředek místa nemá a kdy strana může své případné námitky proti tomuto, toliko mezitímnímu přípravnému aktu, přiváděti k platnosti až v právním prostředku podaném proti k o n e č n é m u rozhodnutí, v daném případě proti vyrozumění o výměře příspěvků těch po rozumu § 20 cit. ministerského nařízení č. 4790/1917 pokud ovšem námitky ty v onom stadiu řízení byly by vůbec po zákonu přípustny.

Zbývala by tudíž již jen otázka, zda snad onomu principu § 4 zák. čl. XX. z r. 1901 nedostalo se omezení nějakou pozdější specielní normou, vydanou pro tento obor veřejného práva.

V tomto směru mohly by přicházeti v úvahu zák. čl. XIX. z r. 1907, po případě prováděcí nařízení ministerstva obchodu ze dne 4. června 1908, č. 47915 (Rendeletek Tára 1908, str. 887 a násl.), vydané na základě § 181 cit. zák. čl., jednak pak zmíněné již ministerské nařízení č. 4790 z r. 1917 a posléze vl. nař. ze dne 14. července 1922, č. 199 Sb. z. a n.

Jak ale z doslovu těchto norem patrno, neobsahují vůbec ustanovení, že by i proti oné výzvě připuštěn byl s a m o s t a t n ý právní prostředek a naopak z předpisů norem těch čerpati lze pouze závěr, že prostředek ten má místo teprve proti platebnímu rozkazu či vyrozumění o předpisu pojistných příspěvků, jakožto rozhodnutí konečnému (nehledě ovšem k rozhodnutím stran pojistné povinnosti a zařazení do nebezpečenské třídy nebo jiným samostatným konečným rozhodnutím příslušných orgánů.

(Nález Nejv. spr. soudu z 11. listopadu 1926, č. 20486.)

K § 19 u h. m i n. n a ř í z e n í č. 4790 z r. 1907. Vyměření pojistných příspěvků z moci úřední.*)

Nepodá-li majitel podniku do nebezpečenské třídy zařazeného a k placení příspěvku povinného včas předepsaného výkazu započitatelných mezd vyplacených v účetním roce stanoví Zemská úřadovna podle § 19 nařízení býv. uherského ministerstva ze dne 14. prosince 1917, č. 4790, započitatelnou mzdu podle dat jí po ruce jsoucích.

Podle § 20 téhož ministerského nařízení pak připouští se proti vyrozumění o předpisu příspěvků odvolání, jemuž však nelze vyhověti mimo jiné z důvodu námitky, opřené o nesprávné stanovení započitatelné mzdy, bylo-li toto vyvoláno nesplněním ohlašovací povinnosti v § 19 uvedené.

Tato ustanovení nedošla změny zejména ani vládním nařízením ze 14. července 1922, č. 199 Sb. z. a n. Z toho je patrno, že splnění oné povinnosti uloženo je majiteli podniku pod dvojí sankcí, jednak že Zemská úřadovna je pak oprávněna stanoviti základ pro vypočtení pojistných příspěvků z úřední moci podle pomůcek jí po ruce jsoucích, jednak, že opominutí to má pro majitele podniku v zápětí procesní újmu ležící v omezení odvolacího práva, neboť vyloučeny jsou pak námitky směřující proti správnosti zjištění onoho základu, k němuž úřad byl donucen právě pasivním chováním se majitele podniku.

---

*) Srov. Soc. Revui, roč. VII. (1926), str. 518.

Námitkou stěžovatele, že zaslal zmíněný výkaz, že však jeho zřízenec opominul učiniti tak doporučeným dopisem, není vyvrácena správnost úředního zjištění, že nebyla splněna povinnost vyplývající z § 19 cit. nař., ať již tuto námitku vyložiti jest v ten rozum, že stěžovatel připouští, že onen dopis k úřadu nedošel, nebo že stěžovatel okolnosti té používá pouze k vysvětlení, proč opaku onoho zjištění nemůže prokázati.

(Nález Nejv. správ. soudu z 11. listopadu 1926, č. 20485.)

K § 1154 b) všeob. obč. zákona ve znění zákona čís. 155/1921. — Započítatelnost částek vyplacených podle tohoto ustanovení do základu pro vyměření úrazových pojistných příspěvků. Z § 1154 b) všeobecného obč. zákona ve znění zákona ze dne 1. dubna 1921 č. 155 Sb. z. a n. vysvítá, že předpis ten zahrnuje v sobě tři různé skupiny platů. V odstavci 1. pojednává o případech, kdy zaměstnanec po 14denním zaměstnání z důležité příčiny, týkající se jeho osoby, nemůže vykonávati práci nebo službu; v odst. 2. upravuje případy, kdy zaměstnanec nemůže vykonávati práci nebo službu proto, že onemocněl anebo že utrpěl úraz, a v odst. posledním pak činí opatření pro případy, kdy zaměstnanec byl propuštěn, protože trvala nezaviněná nezpůsobilost ku práci přes čtyři neděle (§ 82. h. živn. řádu).

Pokud jde o první skupinu platů, o níž jedná odst. 1., sdílí Nejvyšší správní soud názor žalovaného úřadu, že platy tohoto druhu jest započítati do základny pro vyměření pojistných příspěvků, již z toho důvodu, že zákon sám nazývá platy ty mzdou (arg. „přísluší nárok na mzdu nejvýše týdenní i tenkráte...“), tedy pracovním výdělkem, podle něhož jest platiti pojistné příspěvky (§ 16 úraz. zák.).

Platy skupiny druhé, poskytované zaměstnancům podle ustanovení výše uvedeného odst. 2., jest podle názoru Nejvyššího správního soudu označiti rovněž za součástku pracovního výdělku zaměstnancova, protože jsou příjmem plynoucím ze založeného a trvajícího pracovního poměru (srov. nález N. S. S. ze dne 27. října 1920, č. 10.174 Boh. sb. č. 569*).

Třetí skupina platů, o níž pojednává poslední odstavec cit. § 1154 b), jest vyznačena tím, že se poskytuje tehdy, když zaměstnanec byl propuštěn, tedy již po rozvázání pracovního poměru. Schází pak v tomto případě pro subsumpci platů tohoto druhu pod pojem pracovního výdělku ve smyslu úrazového zákona předpoklad trvajícího zaměstnání a nelze po názoru Nejvyššího správního soudu právem platy tohoto druhu označiti za pracovní výdělek a započítati je do základny pro vyměření pojistných příspěvků.

(Nález Nejv. správního soudu z 11. listopadu 1926, č. 23.008.)

Ke čl. XIX. zák. č. 207/1919. Vymáhání pojistných příspěvků pro býv. Úrazovou pojišťovnu hornickou ve Vídni za léta 1915—1918. Právní podklad pro rozhodnutí, jímž za účelem vymožení dlužných pojistných příspěvků pro bývalou Hornickou úrazovou pojišťovnu ve Vídni zdejší úrazovou pojišťovnou dělnickou ukládá se majitelům horních podniků povinnost určitého plnění, nelze hledati v nějakém abstraktním pojmu „státní suverenity“ která se ve vnitřním životě státu projevuje ve formě zákonodárství, nýbrž sluší jej hledati právě jen v právních normách, povinnost tu upravujících, tedy zejména v zákoně z 10. dubna 1919, č. 207 Sb. z. a n. a ve vydaných k němu prováděcích nařízeních, zejména vlád. nařízení ze dne 19. května

*) Soc. Revue roč. II., str. 409.